

Smernice o omejenih skladih

Uvod

- 1.1. Organ EIOPA v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (v nadaljnjem besedilu: uredba o EIOPA)¹ pripravlja Smernice o omejenih skladih.
- 1.2. Smernice se nanašajo na člen 99(b) in člen 111(1)(h) Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (v nadaljnjem besedilu: direktiva Solventnost II)² ter na člene 80, 81, 216 in 217 izvedbenih ukrepov³.
- 1.3. Te smernice so namenjene nadzornim organom v skladu z direktivo Solventnost II.
- 1.4. Namen teh smernic je spodbujati dosleden pristop, tako da se podjetjem in nadzornim organom zagotovi pomoč pri:
 - (a) opredelitvi, ali ima katera koli postavka lastnih sredstev manjšo zmožnost popolne absorpcije izgub v okviru neprekinjenega poslovanja zaradi pomanjkanja prenosljivosti znotraj podjetja, ob upoštevanju različnih nacionalnih, pravnih in produktnih okvirov v državah članicah, ki bi bili lahko podlaga za oblikovanje omejenih skladov, ter ob upoštevanju načina izračuna teh postavk lastnih sredstev;
 - (b) opredelitvi, kaj predstavlja sredstva in obveznosti omejenega sklada, prek opredelitve sredstev in obveznosti, povezanih s katero koli postavko omejenih lastnih sredstev;
 - (c) izračunu teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za vsak omejeni sklad, pri čemer se zahtevani solventnostni kapital izračuna z uporabo standardne formule ali notranjega modela;
 - (d) primerjavi zneska postavk omejenih lastnih sredstev znotraj omejenega sklada s teoretičnim zahtevanim solventnostnim kapitalom omejenega sklada;
 - (e) izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala, ki ga izvedejo podjetja, v primeru obstoja enega ali več omejenih skladov;
 - (f) kadar se zahtevani solventnostni kapital izračuna z uporabo notranjega modela, naravi dokazil, ki jih morajo podjetja zagotoviti nadzornim organom za oceno sistema za merjenje učinkov razpršenosti, ob upoštevanju morebitnih pomembnih omejitev razpršenosti, ki so posledica obstoja omejenih skladov.

¹ UL L 331, 15.12.2010, str. 48–83.

² UL L 335, 17.12.2009, str. 1–155.

³ UL L 12, 17.01.2015, str. 1–797.

- 1.5. Zahteva za izračun teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za omejeni sklad ne določa, da morajo podjetja ohraniti znesek lastnih sredstev znotraj omejenega sklada, ki bi bil enak ali večji od teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala. Kadar pa je znesek lastnih sredstev znotraj omejenega sklada nižji od teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala, podjetje ne bo skladno s svojim zahtevanim solventnostnim kapitalom, razen če skupni znesek lastnih sredstev znotraj omejenega sklada in znotraj preostalih delov podjetja skupaj zadostuje za kritje tega zahtevanega solventnostnega kapitala po uporabi omejitev iz člena 82 izvedbenih ukrepov.
- 1.6. Te smernice, razen smernic 1 do 5, se uporabljajo za obravnavo portfeljev sredstev in obveznosti, za katere se po nadzornikovi odobritvi uporabi uskladivena prilagoditev.
- 1.7. Če izraz ni opredeljen v teh smernicah, velja njegova opredelitev iz pravnih aktov, navedenih v uvodu.
- 1.8. Smernice se začnejo uporabljati 1. aprila 2015.

Smernica 1 – Značilnosti in področje uporabe omejenih skladov

- 1.9. Podjetja bi morala opredeliti omejene sklade na podlagi naslednjih značilnosti:
 - (a) obstoj omejitve sredstev v zvezi z nekaterimi obveznostmi v okviru neprekinjenega poslovanja, ki bi privedla do omejenih lastnih sredstev v poslovanju podjetja, je bistvena značilnost omejenega sklada;
 - (b) omejeni skladi se lahko oblikujejo, kadar je udeležba pri dobičku del ureditve in tudi kadar ni udeležbe pri dobičku;
 - (c) čeprav bi morala omejena sredstva in obveznosti tvoriti opredeljivo enoto na enak način, kot če bi bil omejeni sklad ločeno podjetje, za oblikovanje omejenega sklada ni nujno, da se te postavke upravljajo skupaj kot ločena enota ali tvorijo ločen podsklad;
 - (d) kadar tudi za donose sredstev pri omejenem skladu velja ureditev omejenega sklada, lahko podjetja te donose stalno spremljajo, tj. podjetja lahko določijo, da so postavke krite z ureditvijo ali predmet ureditve, ki je podlaga za oblikovanje omejenega sklada.

Smernica 2 – Ureditve in produkti, ki so običajno zunaj področja uporabe omejenih skladov

- 1.10. V postopku opredelitve omejenih skladov bi morala podjetja šteti, da naslednje ureditve in produkti običajno niso vključeni v področje uporabe omejenih skladov:
 - (a) navadni produkti, vezani na enoto, iz člena 132(3) direktive Solventnost II;
 - (b) navadni produkti, vezani na indeks, iz člena 132(3) direktive Solventnost II;

- (c) rezervacije, vključno z zavarovalno-tehničnimi rezervacijami in rezervacijami za izravnavo, ter rezerve, določene v računovodskih izkazih ali finančnih poročilih, pripravljenih v skladu z zahtevami, ki veljajo v določeni jurisdikciji, niso omejeni skladu zgolj zato, ker so določene v takih finančnih poročilih;
- (d) navadni pozavarovalni posli, pod pogojem, da posamezne pogodbe niso podlaga za omejitve sredstev podjetij;
- (e) sredstva za kritje in podobne ureditve, vzpostavljene za zaščito imetnikov polic v primeru postopka likvidacije, bodisi za imetnike polic podjetja kot celote ali za ločene dele ali skupine imetnikov polic podjetja, vključno s sredstvi, opredeljenimi v registru v skladu s členom 275(a) in členom 276 direktive Solventnost II (posebni register);
- (f) ločitev dejavnosti življenjskega in premoženjskega zavarovanja kompozitnih podjetij, ki istočasno opravljajo dejavnosti življenjskega in premoženjskega zavarovanja ali zdravstvenega zavarovanja iz členov 73 in 74 direktive Solventnost II, pri čemer se vseeno upošteva dejstvo, da se lahko omejeni sklad še vedno oblikuje znotraj enega ali obeh sestavnih delov kompozitnih podjetij, odvisno od narave osnovne dejavnosti;
- (g) presežna sredstva niso omejena zgolj zato, ker gre za presežna sredstva, ampak bi lahko bila omejena, če se oblikujejo znotraj omejenega sklada;
- (h) prenos portfelja v podjetje med reorganizacijo dejavnosti, pri čemer ločitev sredstev v zvezi z obstoječim poslovanjem prejemnega podjetja od sredstev prenesenega portfelja ne pomeni omejenega sklada, če je ta ločitev oblikovana v skladu z nacionalno zakonodajo za zaščito obstoječih dejavnosti pred sklado, ki je prenesen le začasno;
- (i) izkustveni skladi, pri katerih imajo imetniki polic pravico do deleža dobička sklada na način, tj. običajno najnižji vnaprej določen odstotek, določen v dokumentaciji o polici, pri čemer nimajo pravic do nobenih zneskov, ki niso dodeljeni v skladu s tem določenim mehanizmom za udeležbo pri dobičku. Zneski, dodeljeni imetnikom polic, so vključeni v zavarovalno-tehnične rezervacije. Zneski, ki niso dodeljeni imetnikom polic, so v celoti prenosljivi, se lahko vrnejo delničarjem ali drugim ponudnikom kapitala, se lahko uporabijo za absorpcijo izgub, ko se te pojavijo, ali pa se lahko uporabijo za povečanje koristi za imetnike polic, čeprav to ni nujno, in so lahko zato del lastnih sredstev, za katere omejitev ne velja.

Smernica 3 – Omejitve, ki so podlaga za oblikovanje omejenih skladov

- 1.11. Podjetja bi morala opredeliti naravo morebitnih omejitev, ki vplivajo na lastna in druga sredstva, v okviru svojega poslovanja ter povezane obveznosti v zvezi s pogodbami, imetniki polic ali tveganji, za katere se lahko uporabijo taka lastna in druga sredstva.
- 1.12. Za namene opredelitve morebitnih takih omejitev, ki so podlaga za oblikovanje omejenega sklada, bi morala podjetja upoštevati vsaj:

- (a) pogodbene pogoje;
- (b) morebitno ločeno pravno ureditev, ki velja poleg pogojev police;
- (c) določbe v pravilih družbe, statutih ali drugih dokumentih, ki so podlaga za ustanovitev ali organizacijo podjetja;
- (d) nacionalno zakonodajo ali predpise v zvezi z zasnovo produkta ali potek odnosa med podjetji in njihovimi imetniki polic: omejeni skladi bi se oblikovali, kadar mora podjetje zaradi pravnih predpisov, ki ščitijo splošne koristi v državi članici, posebna sredstva uporabiti le za namene določenega dela svojega poslovanja;
- (e) določbe zakonodaje Evropske unije, ne glede na to, ali so prenesene ali veljajo neposredno;
- (f) ureditve, določene s sklepom sodišča ali drugega pristojnega organa, v skladu s katerimi se zahteva ločitev ali omejitve lastnih in drugih sredstev, da se zaščiti eno ali več skupin imetnikov polic.

1.13. Podjetja bi morala upoštevati vse omejitve, ki vplivajo na lastna in druga sredstva, vzpostavljena ob izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala, ne glede na obdobje, v katerem veljajo te omejitve v okviru neprekinjenega poslovanja.

Smernica 4 – Področje uporabe obravnave omejenih skladov

1.14. Podjetja, ki določijo značilnosti in omejitve, ki so podlaga za obravnavo omejenih skladov, bi morala vsaj primerjati ureditve znotraj poslovanja z naslednjimi vrstami omejenih skladov:

- (a) sklad sredstev in obveznosti v zvezi s poslovanjem z udeležbo pri dobičku („z dobičkom“), ki je na voljo le za kritje izgub, ki nastanejo v zvezi z določenimi imetniki polic ali v zvezi z določenimi tveganji ter v primeru obstoja naslednjih ključnih lastnosti:
 - (i) imetniki polic znotraj omejenega sklada imajo drugačne pravice v primerjavi z drugim poslovanjem podjetja;
 - (ii) omejitev uporabe sredstev in donosa takih sredstev znotraj tega sklada za kritje obveznosti ali izgub, ki nastanejo zunaj sklada;
 - (iii) običajno se ohrani presežek sredstev glede na obveznosti znotraj sklada, pri čemer ta presežek predstavlja omejena lastna sredstva, ker za njegovo uporabo veljajo omejitve iz točke (ii);
 - (iv) običajno je zagotovljena udeležba pri dobičku v okviru omejenega sklada, pri čemer imetniki polic prejmejo najmanjši delež dobička, ustvarjenega v skladu, ki se razdeli prek dodatnih ugodnosti ali nižje premije, pri čemer lahko po potrebi delničarji nato prejmejo preostanek tega dobička;
- (b) pravno zavezujoč dogovor ali skrbništvo, oblikovano v korist imetnikov polic, kadar v okviru dokumentacije o polici ali ločeno od nje dogovor določa, da je treba nekatere premoženjske koristi ali sredstva dati v

skrbništvo ali da mora zanje veljati pravno zavezujoč dogovor ali dajatev v korist določenih imetnikov polic;

- (c) omejeni skladi, ki odražajo omejitve posameznih lastnih ali drugih sredstev, kot je določeno v pravilih družbe, statutu ali drugih dokumentih, ki so podlaga za ustanovitev ali organizacijo podjetja;
- (d) omejeni skladi, oblikovani zato, da se upošteva učinek omejitev ali dogovorov, določenih v nacionalni zakonodaji;
- (e) ureditve, ki spadajo v področje uporabe zakonodaje Evropske unije, vključno z direktivo Solventnost II in izvedbenimi ukrepi:
 - (i) člen 304 direktive Solventnost II, ki uvaja zahtevo po omejitvi v zvezi z dejavnostmi poklicnega pokojninskega zavarovanja in pokojninami. Zato je treba to vrsto omejenih skladov upoštevati pri morebitni prilagoditvi lastnih sredstev v skladu s členoma 80 in 81 izvedbenih ukrepov. Vendar se zahteva iz člena 217 izvedbenih ukrepov, da se zahtevani solventnostni kapital izračuna kot vsota teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za omejene sklade in preostali del, ne uporablja, ker je v skladu s členom 304 direktive Solventnost II dovoljeno pripoznanje učinkov razpršenosti, pod pogojem, da se zaščitijo interesi imetnikov polic in upravičencev v drugih državah članicah;
 - (ii) člen 4 Direktive 2003/41/ES, ki določa možnost, da države članice uporabljajo nekatere določbe zadevne direktive za dejavnosti poklicnega pokojninskega zavarovanja zavarovalnic, ob upoštevanju zahteve za omejitve, ki se uporablja za sredstva in obveznosti iz teh dejavnosti. Ta določba je lahko pomembna pri dejavnostih, obravnavanih na tak način, za podjetja, ki še niso prejela dovoljenja v skladu s členom 304 direktive Solventnost II. V tem primeru se uporabljajo zahteve iz členov 81 in 217 izvedbenih ukrepov. Do 31. decembra 2019 člen 308b(15) direktive Solventnost II določa prehodni ukrep za to dejavnost, ki omogoča uporabo zakonov in drugih predpisov, ki jih sprejmejo države članice v zvezi z ustreznimi členi Direktive 2002/83/ES.

1.15. Podjetja bi morala priznati, da zmanjšana prenosljivost sredstev ter možnost za razpršenost med dodeljenim portfeljem uskladitvene prilagoditve in preostalim podjetjem pomeni, da se ocene, predpostavke in izračuni iz členov 81, 216, 217 in 234 izvedbenih ukrepov uporabljajo za takšne portfelje uskladitvene prilagoditve. Podjetja bi morala uporabljati smernice 6 do 17, kadar imajo portfelje uskladitvenih prilagoditev.

Smernica 5 – Pomembnost

1.16. Če omejeni sklad ni pomemben, lahko podjetja v skladu s členom 81 izvedbenih ukrepov izključijo skupen znesek postavk omejenih lastnih sredstev iz zneska, ki izpolnjuje pogoje za kritje zahtevanega solventnostnega kapitala in zahtevanega minimalnega kapitala. V tem primeru v skladu s členom 216

izvedbenih ukrepov podjetjem ni treba izračunati teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za omejeni sklad. Vendar bi morala podjetja vključiti sredstva in obveznosti nepomembnega omejenega sklada znotraj preostalega dela podjetja. Ta sredstva in obveznosti bodo del splošnega izračuna zahtevanega solventnostnega kapitala podjetij.

1.17. Podjetja bi morala obravnavati pomembnost omejenega sklada na podlagi ocene:

- (a) tveganj, ki izhajajo iz omejenega sklada ali jih krije omejeni sklad;
- (b) sredstev in obveznosti znotraj omejenega sklada;
- (c) zneska omejenih lastnih sredstev znotraj omejenega sklada, nestanovitnosti teh zneskov skozi čas in deleža skupnih lastnih sredstev, ki ga predstavljajo omejena lastna sredstva;
- (d) deleža skupnih sredstev podjetja in kapitalskih zahtev, ki jih predstavlja omejeni sklad, posamezno ali v kombinaciji z drugimi omejenimi skladi;
- (e) verjetnega vpliva omejenega sklada na izračun zahtevanega solventnostnega kapitala zaradi zmanjšane obsega razpršenosti tveganj.

Smernica 6 – Sredstva v omejenem skladu

1.18. Podjetja bi morala sredstva v omejenem skladu opredeliti tako, da vključujejo vsa določena sredstva ali pakete sredstev in vse s tem povezane denarne tokove, ki so omejeni z ureditvami, na podlagi katerih se oblikuje omejeni sklad, kot je opisano v smernici 3.

Smernica 7 – Obveznosti v omejenem skladu

1.19. Podjetja bi morala obveznosti v omejenem skladu opredeliti tako, da vključujejo le obveznosti, ki jih je mogoče ustrezno pripisati policam ali tveganjem, kritim z omejenim skladom, ali obveznosti, za katere se lahko uporabijo sredstva, za katera velja omejitev. Pri določanju obveznosti omejenega sklada v zvezi z dejavnostjo z udeležbo pri dobičku bi morala podjetja v najboljšo oceno vključiti obveznosti morebitnih prihodnjih diskrecijskih upravičenj, za katere podjetje pričakuje, da jih bo plačalo.

1.20. Podjetja bi morala zagotoviti, da je vrednotenje obveznosti, ki po potrebi vključujejo prihodnja diskrecijska upravičenja, ki se uporabljajo za izračune omejenega sklada, enako kot vrednotenje, ki bi bilo izvedeno za zadevne obveznosti, če te ne bi bile vključene v omejeni sklad.

Smernica 8 – Prihodnji prenosi delničarjev

1.21. Pri uporabi člena 80(2) izvedbenih ukrepov bi morala podjetja pri prihodnjih prenosi, ki jih je mogoče pripisati delničarjem, šteti, da:

- (a) so relevantni le v okviru dejavnosti z udeležbo v dobičku;
- (b) nastanejo, ko so ustrezna prihodnja diskrecijska upravičenja pripoznana obveznosti na podlagi najboljše ocene;

- (c) so del presežka sredstev omejenega sklada glede na obveznosti, ne kot obveznost omejenega sklada;
- (d) vključujejo prenose, ki so povezani s prijavljenimi bonusi, ki so že vključeni v zajamčene prejemke, vendar ustrezna razdelitev dobička delničarjem še ni bila prenesena iz omejenega sklada.

Smernica 9 – Izračun teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala omejenega sklada: standardna formula

1.22. Podjetja bi morala pri uporabi metodologije iz člena 217 izvedbenih ukrepov izvesti naslednje korake:

- (a) pri uporabi metodologije za izračun zahtevanega solventnostnega kapitala za sredstva in obveznosti znotraj omejenega sklada, kot če bi bil omejeni sklad ločeno podjetje, bi morala podjetja vključiti kapitalsko zahtevo za operativno tveganje ter morebitne ustrezne prilagoditve za absorpcijsko zmožnost zavarovalno-tehničnih rezervacij in odloženega davka;
- (b) pri združevanju kapitalskih zahtev po najslabšem možnem scenariju za podjetje kot celoto za vsak podmodul in modul tveganja z uporabo postopka za združevanje standardne formule v skladu s členom 104 direktive Solventnost II lahko podjetja pripoznajo razpršenost tveganj znotraj omejenega sklada;
- (c) kapitalsko zahtevo na ravni posameznega omejenega sklada bi bilo treba izračunati brez upoštevanja učinka zmanjševanja tveganj morebitnih prihodnjih diskrecijskih upravičenj. V primeru udeležbe pri dobičku morajo biti predpostavke v zvezi s spremembo prihodnjih stopenj bonusa realne in morajo ustrezno upoštevati vpliv pretresa na ravni omejenega sklada, vključno z vplivom na vrednost prihodnjih prenosov, ki jih je mogoče pripisati delničarjem, ter morebitne pogodbene, pravne in zakonske zahteve, ki urejajo mehanizem za udeležbo pri dobičku;
- (d) če je zaradi dvosmernih scenarijev kapitalska zahteva tveganja za najslabši možni scenarij negativna, tudi po upoštevanju morebitnega povečanja obveznosti zaradi mehanizmov za udeležbo pri dobičku, in bi zato to povzročilo povečanje osnovnih lastnih virov sredstev znotraj omejenega sklada, potem je treba tveganje določiti na ničlo.

Smernica 10 – Izračun teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala omejenega sklada: notranji model

1.23. Za izračun teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za omejeni sklad v skladu s členom 81(1)(a) izvedbenih ukrepov bi morala podjetja zagotoviti, da:

- (a) je z notranjim modelom mogoče izračunati teoretični zahtevani solventnostni kapital za vsak omejeni sklad, kot če bi bil vsak omejeni sklad ločeno podjetje, ki opravlja le dejavnosti, vključene v ta omejeni sklad;

- (b) je izračun posameznega teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala skladen z izračunom zahtevanega solventnostnega kapitala za podjetje kot celoto;
- (c) so tehnike za zmanjševanje tveganja in prihodnji ukrepi upravljanja, upoštevani pri izračunu teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala posameznega omejenega sklada, skladni s tehnikami za zmanjševanje tveganja in prihodnjimi ukrepi upravljanja, upoštevanimi za omejene dejavnosti pri izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala za podjetje kot celoto, in s smernico 9;
- (d) metodologija in predpostavke, uporabljene pri izračunu teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za namene posameznega omejenega sklada, bi morale biti skladne z metodologijo in predpostavkami, uporabljenimi za enake vrste sredstev, obveznosti in tveganj pri izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala kot celote;
- (e) uporabi samo tehnike za zmanjševanje tveganj, prihodnje ukrepe upravljanja, metodologije ali predpostavke za izračun teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala, ki se razlikujejo od tistih, uporabljenih za izračun zahtevanega solventnostnega kapitala za podjetje kot celoto, kadar je treba zagotoviti skladen teoretični zahtevani solventnostni kapital, in da je utemeljitev morebitnih razlik dokumentirana.

Smernica 11 – Določitev, ali omejena lastna sredstva znotraj omejenega sklada presegajo teoretični zahtevani solventnostni kapital: standardna formula in notranji model

- 1.24. Podjetja bi morala znesek postavk omejenih lastnih sredstev znotraj omejenega sklada primerjati s teoretičnim zahtevanim solventnostnim kapitalom omejenega sklada, izračunanim v skladu s smernico 9 ali 10.
- 1.25. Učinek prilagoditve, zahtevane v skladu s členom 81(2) izvedbenih ukrepov, je dovoliti, da le znesek lastnih sredstev v višini teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala prispeva h kritju zahtevanega solventnostnega kapitala podjetja kot celote in h kritju zahtevanega minimalnega kapitala.
- 1.26. Če je znesek lastnih sredstev znotraj omejenega sklada enak ali višji od teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala omejenega sklada, podjetja ne bi smela prilagajati lastnih sredstev, ker ni nobene postavke omejenih lastnih sredstev, ki bi presegala teoretični zahtevani solventnostni kapital. V tem primeru so vsa lastna sredstva znotraj omejenega sklada na voljo za kritje zahtevanega solventnostnega kapitala in zahtevanega minimalnega kapitala.

Smernica 12 – Izračun zahtevanega solventnostnega kapitala podjetja kot celote v prisotnosti omejenih skladov: standardna formula

- 1.27. Pri izračunu ločenega teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za preostali del podjetja bi morala podjetja sredstva in obveznosti tega

preostalega dela podjetja šteti za sredstva in obveznosti ločenega podjetja ter uporabiti smernico 9.

- 1.28. Brez poseganja v člen 227(2) izvedbenih ukrepov podjetja pri izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala kot vsote teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala za vsak omejen sklad in za preostali del podjetja ne bi smela upoštevati koristi razpršenosti med omejenimi skladi ali med omejenimi skladi in preostalim delom podjetja.
- 1.29. Podjetja bi morala določiti morebiten negativen teoretični zahtevani solventnostni kapital na ničlo pred združevanjem takih zneskov z morebitnim pozitivnim teoretičnim zahtevanim solventnostnim kapitalom omejenih skladov in preostalega dela podjetja.

Smernica 13 – Izračun zahtevanega solventnostnega kapitala podjetja kot celote v prisotnosti omejenih skladov: notranji model

- 1.30. V skladu s členom 234(b)(ii) izvedbenih ukrepov bi morala podjetja, ki uporabljajo notranji model, zagotoviti, da:
- (a) upoštevajo način, na katerega je izračunan teoretični zahtevani solventnostni kapital za posamezen omejeni sklad;
 - (b) upoštevajo, kako sistem za merjenje učinkov razpršenosti upošteva morebitne omejitve razpršenosti, ki so posledica obstoja omejenih skladov; ter
 - (c) zagotovijo dokaze in informacije nadzornim organom v zvezi z naslednjim:
 - (i) naravo zavarovalnih poslov znotraj posameznega ustreznega omejenega sklada in kako so ti enaki ali drugačni od poslov, ki se izvajajo v drugih omejenih skladih in preostalem delu podjetja;
 - (ii) stopnjo medsebojne povezanosti tveganj, povezanih s temi vrstami poslovanja;
 - (iii) podatki za preteklo obdobje, ki dokazujejo nastanek izgub, ki vplivajo na različne dele poslovanja;
 - (iv) utemeljitvijo in naravo omejitev, ki vplivajo na vsak ustrezen omejeni sklad;
 - (v) razlago vira razpršenosti ob upoštevanju takih omejitev in opredelitvijo odvisnosti na podlagi ključnih spremenljivk;
 - (vi) analizo kakršne koli nelinearne odvisnosti in kakršnega koli bistvenega pomanjkanja razpršenosti pri ekstremnih scenarijih;
 - (vii) obsegom, v katerem podatki, zagotovljeni v skladu s točkami (i) do (vi), podpirajo ugotovitev učinkov razpršenosti med omejenimi skladi ali med omejenimi skladi in preostalim delom podjetja.
- 1.31. V skladu s členom 234(b)(ii) izvedbenih ukrepov bi morali nadzorni organi oceniti:

- (a) način, na katerega se izračuna teoretični zahtevani solventnostni kapital in upoštevajo koristi razpršenosti v notranjem modelu;
- (b) ali so predpostavke, na katerih temelji sistem, ki se uporablja za merjenje učinkov razpršenosti, utemeljene na empirični osnovi v zvezi s postavkami, navedenimi v odstavku 1.30(c).

Smernica 14 – Uporaba metodologije izračuna za podobne omejene sklade

1.32. Kadar želi podjetje uporabiti enako metodologijo izračuna za več omejenih skladov, ki imajo podobne značilnosti, bi moralo nadzornemu organu prepričljivo dokazati, da metodologija zagotavlja dovolj točne rezultate za vsak podoben omejeni sklad.

Smernica 15 – Redno ocenjevanje: ukrepi podjetja, ki uporablja notranji model

1.33. Če se spremenijo okoliščine, ki vplivajo na točnost dokazov ali informacij, zagotovljenih v skladu s smernico 13, in ki lahko vplivajo na oceno nadzornega organa, ali je zmanjšanje razpršenosti ustrezno upoštevano v rezultatih notranjega modela podjetja, bi morala podjetja določiti, ali je potrebna sprememba notranjega modela, pri tem pa upoštevati politiko o spremembi notranjega modela. Podjetja bi morala nadzornim organom v okviru četrtnega poročanja o manjših spremembah sporočiti vse morebitne naknadne manjše spremembe. Podjetja bi morala nadzornim organom predložiti vlogo za odobritev sprememb, razvrščenih kot večje spremembe, ob upoštevanju politike o spremembi notranjega modela.

Smernica 16 – Redno ocenjevanje: ukrepi nadzornih organov za notranje modele

1.34. Nadzorni organi bi morali vzpostaviti postopke za pregled informacij, ki jih prejmejo od podjetij v zvezi z morebitnimi spremembami redne zmožnosti notranjega modela za zagotavljanje rezultatov, ki ustrezno odražajo razpršenost med ustreznimi omejenimi skladi in preostalim delom podjetja, za katerega se uporablja.

Smernica 17 – Poročanje o zahtevanem solventnostnem kapitalu, razdeljenem po modulih tveganja, za podjetja z omejenimi skladi ali portfelji uskladivenih prilagoditev

1.35. Pri izračunu zneska zahtevanega solventnostnega kapitala, razdeljenega po modulih tveganja, za namene poročanja v skladu s členom 311(2)(a) izvedbenih ukrepov in javno razkritje v skladu s členom 297(2)(b) izvedbenih ukrepov bi morala podjetja, ki uporabljajo standardno formulo, opredeliti učinke nerazpršenosti. Za ta namen bi morala podjetja po modulih tveganja porazdeliti razliko med vsoto teoretičnega zahtevanega solventnostnega kapitala, izračunanega v skladu s členom 217 izvedbenih ukrepov, in zahtevanim solventnostnim kapitalom podjetja, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti.

Pri izračunu te razlike lahko podjetja uporabijo eno od poenostavitev iz Tehnične priloge. Uporabljen pristop je treba skozi čas dosledno uporabljati.

Pravila glede skladnosti in poročanja

- 1.36. Ta dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 uredbe o EIOPA. Pristojni organi in finančne institucije si v skladu s členom 16(3) uredbe o EIOPA na vsak način prizadevajo za spoštovanje smernic in priporočil.
- 1.37. Pristojni organi, ki upoštevajo ali nameravajo upoštevati te smernice, jih morajo ustrezno vključiti v svoj zakonodajni ali nadzorni okvir.
- 1.38. Pristojni organi v dveh mesecih po izdaji prevedenih različic smernic organu EIOPA potrdijo, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu navedejo razloge za njihovo neupoštevanje.
- 1.39. Če pristojni organi v tem roku ne bodo odgovorili, se bo štelo, da ne ravnajo v skladu s pravili glede poročanja, in se bo o njih tako tudi poročalo.

Končna določba o pregledu

- 1.40. Za pregled teh smernic je pristojen organ EIOPA.

Tehnična priloga – Poenostavitve za izračun zahtevanega solventnostnega kapitala, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti (smernica 17)

Poenostavitev 1 (neposredna vsota na ravni podmodula)

1.41. Zahtevani solventnostni kapital, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti, se izračuna na naslednji način:

- (a) za vsak podmodul modulov tveganja iz pogodb življenjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb premoženjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb zdravstvenega zavarovanja, tržnega tveganja in tveganja neplačila nasprotne stranke se (bruto) kapitalna zahteva subjekta izračuna kot vsota (bruto) kapitalskih zahtev vseh omejenih skladov in preostalega dela;
- (b) kapitalne zahteve subjekta za module tveganja iz pogodb življenjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb premoženjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb zdravstvenega zavarovanja, tržnega tveganja in tveganja neplačila nasprotne stranke se izračunajo z združevanjem rezultatov podmodulov, določenih zgoraj, z uporabo ustreznih korelacijskih matrik;
- (c) kapitalna zahteva subjekta za operativno tveganje in neopredmetena sredstva se izračuna kot vsota kapitalskih zahtev za vse omejene sklade in preostali del;
- (d) prilagoditev zaradi absorpcijske zmožnosti zavarovalno-tehničnih rezervacij in odloženih davkov se izračuna kot vsota teh prilagoditev v vseh omejenih skladih in preostalem delu;
- (e) zahtevani solventnostni kapital, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti, se pridobi z uporabo običajne formule zahtevanega solventnostnega kapitala (kot je opredeljeno v členu 103 direktive Solventnost II), pri čemer se kot vhodni podatki upoštevajo vse številke, izračunane zgoraj.

Poenostavitev 2 (neposredna vsota na ravni modula)

1.42. Zahtevani solventnostni kapital, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti, se izračuna na naslednji način:

- (a) za vsak modul tveganja (tveganja iz pogodb življenjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb premoženjskega zavarovanja, tveganja iz pogodb zdravstvenega zavarovanja, tržnega tveganja in tveganja neplačila nasprotne stranke) se (bruto) kapitalna zahteva subjekta izračuna kot vsota (bruto) kapitalskih zahtev vseh omejenih skladov in preostalega dela;
- (b) kapitalna zahteva subjekta za operativno tveganje in neopredmetena sredstva se izračuna kot vsota kapitalskih zahtev za vse omejene sklade in preostali del;

- (c) prilagoditev zaradi absorpcijske zmožnosti zavarovalno-tehničnih rezervacij in odloženih davkov se izračuna kot vsota teh prilagoditev v vseh omejenih skladih in preostalem delu;
- (d) zahtevani solventnostni kapital, kot če ne bi prišlo do izgube razpršenosti, se pridobi z uporabo običajne formule zahtevanega solventnostnega kapitala (kot je opredeljeno v členu 103 direktive Solventnost II), pri čemer se kot vhodni podatki upoštevajo številke, izračunane zgoraj.